

Những ngày im lặng, tôi vui mình vào sách để tìm sự an ủi và xoa dịu u tình thân mình.

M N m. (Nguyễn Ngọc Nh Quỳnh)

Tôi đọc được vài quyển sách khá hay, và phát hiện ra mình bị ám ảnh, khi đọc xong “Hào n Trung Hoa” của Hân Nhiên (Văn học Trung Quốc), và “Gia đình bé m n” của Dạ Ngân (Văn học Việt Nam).

Cách mang văn hóa Trung Quốc, và cuộc cách mang gia i phóng Việt Nam, có thể có sự thay đổi tốt đẹp hơn lao nh ng ta vẫn duy không?

Để trả lời câu hỏi này, tôi sẽ tóm tắt lại một phần câu chuyện của Hoa Nhi – nhân vật thứ 13 trong tập truyện Hào n Trung Hoa, để mọi người có thể tìm lấy câu trả lời của riêng mình.

Hoa Nhi – một cô gái mang trong mình hai dòng máu Nh t – Việt – gia đình cô đã tan nát khi cách mang văn hóa diễn ra. Điều khiến tôi ám ảnh nhất, là lời thề ng thuận về tuổi thơ bị ám ảnh của một cô bé 11 tuổi bị nhốt về cái gọi là lý tưởng cách mang.

...”Ngày hôm sau, khi tôi đang ra kho i tr ng, môt ng i đàn ông t t t c Hồng Vê Binh đã đ ng ch t t t. Anh ta ba o t t rằng th y da y chính tr y yêu cầu t t tham gia vào nhóm ho c tâ p. T t h u nh không dám tin anh ta. T t chỉ m i 11 tu i. Làm sao t t có th tham gia? Có lẽ, t t nghĩ, cô giáo đã ba o v i ho rằng t t rất biết nghe i. T t vui đến nỗi muốn về nhà báo v i me nh ng ng i đàn ông đó ba o rằng me t t đã đ c báo tin.

L p ho c t t môt căn phòng bé t o bài trí nh môt ngôi nhà, có gi ng ngu , bàn ăn và mấy cái ghế giống nh ghế tr ng nh ng to h n. Cũng có môt tu sách l n đây nh ng tác ph m cách ma ng. L i da y cu a Mao chu ti ch và nh ng kh u hi u cách ma ng màu đo dán khắp bốn b c t ng phòng. T t chỉ m i lên l p 4 nên không th hi u hết nh ng th đó.

Ng i Hồng Vê Binh dẫn t t đến đây, đ a cho t t môt cuốn sách đo in nh ng l i da y cu a Mao Chu ti ch – t t luôn ganh t i v i chi Thu v chi có cuốn này – và ho i, “Mi có biết cha me mi là gián điê p không?”

T t g t đầu, tròn xoe mắt. T t s r t cu c ho sẽ không cho phép t t tham gia vào nhóm ho c này n a.

“Mi có biết rằng m i ng i trong nhóm ho c tâ p đều là Hồng Vê binh không?”
T t la i g t. T t muốn tr thành Hồng Vê binh lắm, đ ng i ta không ch i ru a cô n a và đ t t có th ng i lên thùng xe ta i đi khắp phố h vang kh u hi u, tất ca nh ng uy quyền đó!

“V y thì mi không đ c đ b n gián điê p biết về nh ng công vi c cu a Hồng Vê binh, hi u ch a? – anh ta nói.

Nhĩ t i nh ng câu chuy n về t t ch c Đa ng bí m t và các gián điê p trên phim a nh, t t l p b p, “T t – t t sẽ không kê v i gia đ nh”.
“Gi mi đ ng lên, và hãy th v i Mao Chu ti ch là mi sẽ gi bí m t cu a Hồng Vê binh”.

“Xin thê!”

“Tốt. Nào, trßc tiên cô hãy đoßc nhßng lßi daßy cußa Mao Chuß tißch môßt mình. Sau khi ăn chúng tôi sẽ daßy cô cách hoßc nhßng lßi đó”.

Tôi ngaßc nhiên khi nghe nói rằng tôi sẽ đßng c cung cấp đồ ăn. Tôi nghĩ, hên gì chiß tôi laßi chßng bao giß kêß vßi tôi về nhóm hoßc tâßp này. Chiß ấy đã thê giß bí mßt, nhßng hßn chiß sß rằng tôi và em trai sẽ rất ghen tiß khi nghe nói đến đồ ăn. Trong khi nhßng ý nghĩ đó lßết qua đầu tôi, tôi bắt đầu đoßc nhßng trang sách cußa cuốn sách đoß, chßng hißu nôßi môßt tß.

Sau khi tôi ăn xong, hai Hồng Vêß binh nßa tßi. Caß hai đều còn rất trẻß, chiß lßn hßn chiß tôi môßt chút. Họß hoßi tôi: “Mi đã thê vßi Mao Chuß tißch chßa?”. Tôi gßt đầu, tß hoßi vì sao họß laßi hoßi vßy...

“Đßng c rồi”, họß nói, “hôm nay chúng ta sẽ hoßc tßi rất khuya vì vßy trßc tiên mi nên đi nghiß môßt chút”.

Họß quàng tay ôm tôi và đßa tôi đến chỗ chiếc gißng, cßi vßi tôi và giúp tôi giß chßn và cßi đồ, tßi tâßn maßnh đồ lót cuối cùng. Họß tắt đèn đánh phußp môßt cái.

Chßa môßt ai tßng nói vßi tôi về điều xaßy ra gißa đàn ông và đàn bà, kêß caß meß tôi. Tất caß nhßng gì tôi biết về sß khác bißt gißa đàn ông và đàn bà là quân cußa đàn ông cài đßng trßc còn quân phuß nß cài bên hông. Vì vßy, khi ba ngßi đàn ông bắt đầu sß soaßng ngßi tôi trong bóng tối, tôi không hê biết thế nghĩa là sao, hay điều gì sẽ xaßy ra tiếp theo.

Tôi caßm thấy rất mêßt. Vì lý do nào đó, tôi không thê giß cho mắt mình mß ra. Trong lúc mß màng, tôi nghe thấy mấy ngßi đó nói: “Đây là bài hoßc đầu tiên cußa cô. Chúng tôi phaßi biết lißu có nhßng aßnh hßng phaßn cách maßng trong ngßi cô không?”

Môßt bàn tay véo núm vú chßa phát trißn cußa tôi và môßt gioßng nói cất lên: “Nó còn nhỏß,

nh ng hă n pha i có mô t cái núm đây”.

Mô t bàn tay khác kéo chân tôi da ng ra, và mô t gio ng khác xen vào, “nh ng điều pha n cách ma ng luôn luôn â n nấu nh ng chỗ bí mật nhất trên c thể , đề xem nào”.

Mô t làn sóng s hãi không giống bất kỳ mô t điều gì tôi ca m thấy tr ớc đó tràn qua. Tôi b t đầu run lên vì s , nh ng mô t ý nghĩ lóe lên trong óc tôi: chỉ nh ng ng ời tốt mới đ vào nhóm ho c tâ p, ho sẽ không làm điều gì xấu xa.

Rồi mô t ng ời đàn ông nói, “Quân à, cái này dành cho anh. Anh em chúng tôi gi ỉ ẩy nhé.” Tôi không hiê u ho đang nói về chuyê n gì. Lúc đó, tôi đã hoàn toàn không còn điều khiê n nô i thân thể mình. Sau này, khi tôi ỉn lên, tôi mới v lẽ là chắc ho đã bo thuốc ngu vào thức ăn.

Vâ t gì đó dày và to đâm vào c thể tre con cu a tôi nh thể nó đang xo c xuyên vào trong tôi. Không biết bao nhiêu bàn tay xoan năn ng c và mông tôi, mô t cái ỉ ỉ hôi hám tho c vào miê ng tôi. Nh ng tiếng hô n hê n gấp gáp khắp xung quanh và c thể tôi rất bo ng vì đau đ nh thể đang bi roi quất vâ y. Tôi không biết bài ho c khu ng khiếp ấy diễn ra bao lâu. Tôi hoàn toàn tê liê t.”

.....
Ch ng kiến ca nh hai cô con gái là Thu và Hoa Nhi bi cách ma ng “c ng b c”, ng ời me cu a Hoa Nhi đã treo cô t vẫn ngay sáng hôm sau.

Câu chuyê n cuô c đ cu a Hoa Nhi khiến tôi bi ám a nh khi khép quyê n sách la i. Th c s , đã có nh ng th ời khắc liê ch s nh thể, thân phâ n con ng ời bi vui dâ p, số phâ n cu a nh ng ng ời n trong th ời kỳ cách ma ng văn hóa thâ t khô s và kinh hoàng. Tôi ch t nghĩ đến ai đó đã nói rằng: “Bên đ nh ng chiếc áo choàng xinh đê p và lô ng lầy là nh ng cái xác chết thối tha. Càng bốc mùi thì ng ời ta càng pha i tô vẽ và s du ng h ng th m..”. Qua đúng là nh vâ y.

**Hào n Trung Hoa – Hàn Nhiên – Nhà xuất ba n văn hóa Sài Gòn.
Công ty cô phân văn hóa truyền thông Nhã Nam.*